

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Tertius, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Quadagesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 14. Quot, & quanta damna Animæ peccatum inserat?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48194)

Etum contemnit, quia omnes eius inspirationes repellit. Contemnit Dei immensitatem, quasi non præsens sit; contemnit eius scientiam & sapientiam, quasi non videat; contemnit eius sanctitatem, quasi non colenda sit; contemnit eius iustitiam, quasi mala non debeat punire; contemnit eius omnipotentiam, quasi plerere reos non mille modis possit; contemnit denique eius misericordiam, patientiam, bonitatem, longanimitatem, quasi non tam diu ad poenitentiam faciendam expectet. Quare ita cum Apostolus alloquitur: *An diuitias bonitatis eius, & patientia, & longanimitatis contemnis? Ignoras, quoniam benignitas Dei ad poenitentiam te adducit? Secundum autem duritiam tuam, & impoens cor, thesaurizas tibi iram in die ira & reuelationis iusti iudicij Dei.*

Rom. 2.

Hæc sunt intrinseca peccati mala ob quæ merito illud fidelis Dei seruus detestatur. Sed & ob effectus, qui ex eo sequuntur, omnibus modis est execrandum. 1. Per illud amittitur gratia habitualis, qua homo iustus, Dei amicus, & Dei filius adoptiuus effectus, ex iusto iniustus, ex amico inimicus, ex filio fit extraneus. Gratia enim habitualis, seu donum charitatis, per se & vi Physica, reddit hominem iustum, id est conformem legi diuinæ; cum in ea includatur totius legis diuinæ propositum: adeoq; charitas sit vera iustitia Christiana, quæ est supernaturalis conformitas cum lege diuina. Cum hac gratia & charitate peccator priuatur etiam simul omnibus virtutibus supernaturalibus, præter fidem & spem; quia sit his donis indignus. Cum igitur eodem momento, quo peccator consentit in peccatum, tanta existat in anima eius mutatio spiritualis, caelesti calore & vigore ac pulchritudine supernaturali extincta; hinc adeo horrent peccatum, quicumque sciunt, quid sit peccatum. 2. Non tantum gratiã hominem priuat peccatum, sed etiam ipso Spiritu sancto inhabitante, qui diuina ordinatione cum charitate coniungitur: quia vult Deus hominem ad gloriæ, & beatitudinis suæ communionem euehere. Qua de causa statuit, vt dono gratiæ habitualis, seu charitatis, donatio Spiritus S. annexa sit; adeoque etiam filiatio, seu adoptio diuina; quæ jus diuinæ hæreditatis secum fert. Itaque charitate (quæ est vinculum, quo Deus animæ coniungitur) amissa, soluitur hæc vnio, & Deus ab anima recedit, non loco,

XIV.

QUOT, ET
QUANTA DAM-
NA ANIMAE
PECCATUM IM-
FERAT?

sed affectu, & cura singularis prouidentia. Ita è filio Dei fit filius diaboli, quia expulsa gratia & charitate, peccatum, tamquam quamdam vitam & formam à diabolo trahit, per quam illi fit similis: immo per peccatum ipse diabolus incipit (loco S. Spiritus) in homine habitare, vt eum regat & ad malum impellat. *Omnia enim, qui facit peccatum, ex diabolo est.* hoc est, filius diaboli, quia in hoc manifesti sunt filij Dei, & filij Diaboli. Qua de causa ait Seruator. *Vos ex patre diabolo estis.* Quis prudens hanc filiationem non detestaretur? 3. Hinc per peccatum homo priuatur iure cælestis hæreditatis, & omnium bonorum, quæ Sancti sunt in cælo possessuri. Quia, soluta adoptione, & perdita filij dignitate, perditur jus hæreditatis, & ex hærede Dei, fit hæres diaboli & omnium, quæ suprà recensuimus, malorum inferni. *Si enim filij, & hæredes,* quod in vtramque partem valet, Dei scilicet & Spiritus maligni. 4. Itaque non tantùm perditur jus ad cælum, peccatum, sed etiam fit peccator æternæ damnationis reus, quia *stipendium peccati mors,* non tantùm naturalis, nec tantùm spiritalis, qua gratia extinguitur, sed etiam æterna illa vitæ æternæ opposita quam peccatum per se meretur. 5. Hinc quid mirum si etiam mereatur perdere peculiarem illam protectionem diuinam, qua solet Deus filios & amicos suos tueri, contra insidias & tentationes mali tentatoris, varijsque gratiæ auxilijs præuenire? Dignus est enim peccator, qui diuinos instinctus repellit, vt à Deo deseratur, & tamquam mancipium diabolo relinquatur. Hinc in vno peccato non sistitur, de peccato in peccatum itur. Quis non horreat horum effectuum causam? 6. Neque illud est contemnendum, quòd peccatum hominem priuet omnibus meritis, ac bonis operibus, quantumuis sint multa & magna; immò si vnus collegisset solus tot merita, quot omnes Sancti simul, tamen vel vnico peccato mortali, omnia illa euerteret, & inefficacia inutiliaque redderet, & quasi mortua. *Si auerterit se iustus à iustitia sua, & fecerit iniquitatem, omnes iustitia eius, quas fecerat, non recordabuntur.*

Ezech. 18.

XV.

A GUTERRIO
PYDEFIERI
PECCATORES.

Tot dona & gratias quia amittit, & tot damna incurrit peccatum, mirum est, vllum mortalem esse tam vacordem vt peccet. *Guterrius,* putauit rationi esse aduersum, si heri sui castrũ traderet,